

SHANGRILA, 2008-06-14--21

Efter mycket funderande har jag kommit fram till att jag klumpar ihop lite händelser istället för att skriva i dagboksform. Att man stiger upp, äter frukost, klär på sig och gör lite saker på dagen samt sedan går och lägger sig gör att det gärna blir upprepningar.

Jeff Lynne i ELO sjöng 1977 på LP'n "A new world record" - "Where is my Shangri-La...". Nu kan jag berätta att det finns i Pakistan och Northern Areas (NA).

Under tidsperioden 2008-06-14—21 har vi besökt tre olika ställen i NA. Hunza-valley och Karimabad samt två dalar med byarna Minimarg, Kamri och Ratu.

Vår fältstation ligger mer än 7 timmars resa från den så kallade Line Of Control (LOC) och som i dagsläget utgör gränsen mellan Indien och Pakistan i Kashmir. För att vara politiskt korrekt så utgör LOC gränsen mellan Indiskt administrerade Kashmir samt Pakistanskt administrerade Kashmir. Varför lägger man en fältstation (FS) så långt bort kan man undra, enkelt av logistiska skäl - varutransporter, mat, flygtransporter etc. Tidigare fanns en FS i byn Astore och jag själv undrade givetvis också varför man flyttat den eftersom Astore låg mycket närmare LOC. Efter att ha åkt till Ratu via Astore visste jag bättre. Vägen dit var av ett slag jag aldrig sett förut och vintertid måste det vara omöjligt med transportererna.

GILGIT - RATU

Innan man besöker de Pakistanska förbanden på allvar brukar man börjar med lite Road Recces, dvs terrängkännedom och lära sig hitta, rapportera – helt enkelt bli hemtam i miljön. Avståndet till Ratu var en sju mil enkel resa men det skulle ta från 09.00 till 18.00 fram och tillbaka. Vägen till Ratu slingrade sig längs bergskammarna och tidvis var jag undrande om det verkligen skulle vara så. Snart skulle jag upptäcka att det fanns betydligt större fordon än vår Toyota Prado – det var dessa utsmyckade lastbilar och bussar samt överfulla jeepar o minibussar. Det värsta var kanske inte själva vägen utan bergets beskaffenhet – det var lera

med sten i där stenarna kunde lossna när som helst och även jordskred eller land slides. På många ställen var det varning för just "land slides". Detta är en av orsakerna till varför jordbävningen 2005 fick så katastrofala följder eftersom byarna låg på bergen och bara rasade ihop. Vårt svenska urberg var långt borta.

Här ser vi först en vägbild och sedan jag och min finländske kollega samt även en buss.

Vår chaufför för dagen var junior driver. På stationen har vi 3 förare – baby, junior och senior driver. Namnsättningen är tydligen ett arv efter britterna som hade problem med att komma ihåg samt uttala förarnas namn. Vi körde och vi körde på dessa grusiga vägar och efter ett tag kom vi fram till Astore och vi hade flyttat oss tillbaka en 200 år i tiden så när som att det finns Pepsi överallt... Här kan vi se att Astore ligger på själva bergssluttningen och att byn, vid en jordbävning motsv, riskerar att bara ramla ner för berget.

Vi var som sagt på väg till Ratu. Ratu är en av flera acklimatiseringscamper för personal som skall tjänstgöra på höga höjder. Man gör acklimatiseringen i steg där man hela tiden ökar på höjden lite.

Hungern slår självfallet till när man är ute och åker så efter Astore så tog vi in på ett ställe som serverade mat. Det blev Chapati(Nanbröd) och kycklingcurrygryta som sköljdes ned med Pepsi.

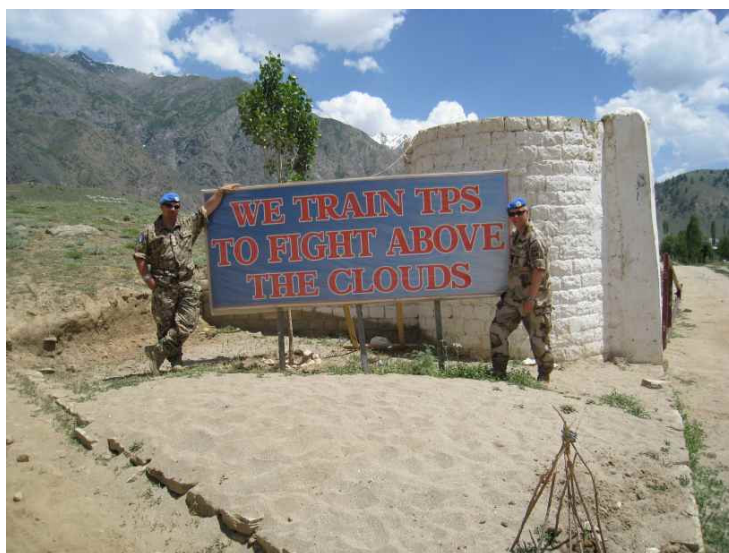

Det hela smakade mycket gott och jag överlevde – dvs magen överlevde. Ryktet säger att alla i Kashmir blir dåliga i magen att det bara är en tidsfråga. Efter matrasten fortsatte vi färden uppåt och utsikten är hänförande – otrolig känsla.

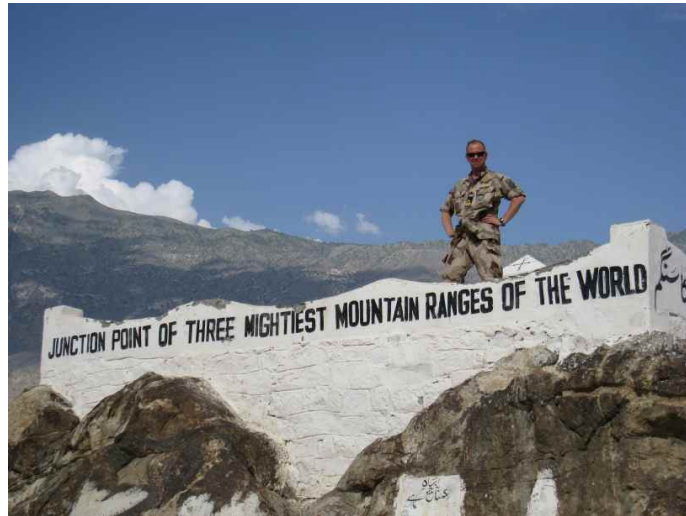

Efter några timmar på vägen var vi så framme. Som ett bevis på detta var vi tvungna att ta en riktig bild eftersom campen hade en så väldigt fin skylt:

We train troops to fight above the clouds

Detta var målet – enkel order följde sedan, helt om marsch! Det var samma väg tillbaka – givetvis. På tillbakavägen stannade vi vid ett obligatoriskt turistställe, nämligen punkten där tre av de mäktigaste bergskedjorna möter varandra - Himalaya, Karakoram och Hindu Kush.

Lite turism måste man tillåta sig. Vi är igång veckans alla dagar och gör ingen skillnad på helg eller vardag – på lördag brukar det bli lite festligare middag om man är på stationen, tex grillning eller restaurangbesök. Dom som befann sig i Islamabad blev inbjudna till ambassaden på midsommarfirande med köttbullar, sill och allehanda svenskmat. Jag och min Koreanske kollega tillbringade midsommaraften på en camp för höghöjdsträning och avnjöt en kycklingcurry med chapati – denna rätt är inte helt ovanlig men mer om detta besök lite senare.

GILGIT – KARIMABAD

Denna tur blev en lite mer renodlad turisttur. Det skall sägas att en av våra uppgifter är att vara ute och fara samt visa FN-flaggan samt socialisera i byarna och berätta vad vi gör. Nåja, för dagen stod Hunzadalen och Karimabad (fd Baltit) som mål för resan. Vägen till Karimabad gick längs Karakoram highway norrut mot Kinesiska gränsen. Karakoram highway är världens högst belägna asfalterade väg och gränsen mellan Pakistan och Kina utgörs av Khunjerabpasset som är världens högst belägna gränsövergång. Vägen var till en början väldigt lik övriga vägar här uppe, dvs går högs upp längs bergkammar med rejäla stup ned till Gilgit river.

Här ser vi en väg på andra sidan floden – vår ser likadan ut.

Efter ett tag kom vi in i Hunzadalen och här öppnade sig ett landskap som var väldigt grönskande med mangoodlingar, mullbär, potatis, aprikoser och mycket mer som jag inte vet var det var. Hunzadalen var så sent som i början på 1970-talet en typ av självständigt kungadöme och som varit det i mer än 900-år. 1974 införlivades Hunzadalen med Pakistan genom beslut av Ali Bhutto. I Hunzadalen finns ett antal olika religiösa grenar av Shiamuslimer där de mest kända torde vara Ismailiterna utan att man vet om det men tack vare att deras ledare är Aga Khan. Aga Khan är en titel och anses vara släkt, i direkt nedstigande led, med profeten Mohammed. För oss västerlänningar är väl Aga Khan mest känd som en av världens rikaste. Aga Khan bedriver en väldigt stor hjälpverksamhet både i Pakistan och i utlandet, bla i Afghanistan. I Hunzadalen känns det lite mer avslappat – man ser mer kvinnor ute, men inga par som håller varandra i handen.

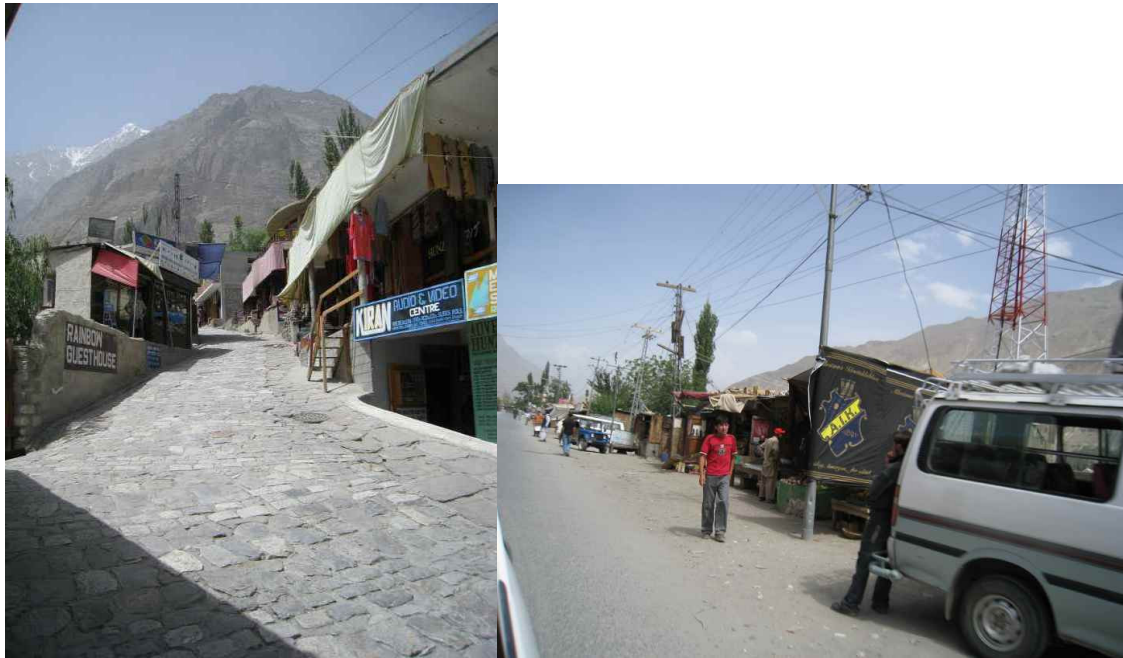
Här ser vi fortet Baltit som är/var kungens residens men som numera är ett museum. Det finns dock en prins kvar i Karimabad samt om jag inte uppfattade det helt fel även ett kungapar som bor utomlands men som kommer på besök ibland och då använder slottet.

Här är jag i slottet i en väldigt kunglig pose!

Karimabad är en för regionen stor turistort men som pga det infekterade läget i Pakistan fått se turistströmmarna minska. En stor del av turisterna är japaner som hittade hit pga ett dödsfall – det var nämligen så att en japan skulle bestiga berget, två bilder upp, men som så olyckligt föll ned o dog. Änkan till japanen började stötta Karimabad med lite pengar till en skola samt att hon introducerade Hunzavalley i Japan. Vi strosade omkring lite och tittade i affärerna – det var mest min chilenske kollega som kollade priser på mattor och ädelstenar.

Själv njöt jag bara av den lugna bymiljön. Det kom fram en gammal man som berättade att han varit FN-soldat i Kongo på 1960-talet. Vi pratade lite om gårdagen och framtiden och han hade kommit fram till att man skall försöka leva sitt liv så bra man kan, själv verkade han ha haft ett lite tufft liv som han skulle ha velat leva om fast på ett lugnare sätt.

Här tycker jag man kan undra vad denna AIK-handduk gjorde här! På hemfärden stannade vi till på det bästa stället för att beundra Rakaposhi – om man nu inte bestiger det...

Här är en bild på omgivningarna med Bergh, bergen o floden!

Hunzadalen var något väldigt speciellt som jag gärna kan tänka mig att återvända till. Tyvärr saknar jag Björn Ranelids fantastiska ordförråd och hans utomordentliga verktygslåda för att sätta samman orden till världens bästa och vackraste meningar och jag har därför svårt att beskriva och måla upp det jag upplever.

GILGIT – MINIMARG, en doft av Shangrila

Nästa uppdrag var att besöka ett förband långt bort från Gilgit som ligger i en dal där byarna Minimarg o Kamri ligger. Den första delen av bilfärden går längs samma vägar som jag beskrivit för GILGIT-RATTU ovan. Redan efter två tre gånger har man vant sig vid dom slingrande bergsvägarna där vissa partier av sidan på vägen bara stupar hundratals meter ned – utan skyddsräcke. Än en gång känns Insh Allah vettigt när man åker här, det är bara att luta sig tillbaka och njuta av det man ser. Våra förare är väldigt skickliga och tutar konstant så fort man närmar sig en skymd kurva så att eventuell mötande trafik hinner sakta ned så att båda fordonen hinner väja. Ibland förstår jag inte riktigt hur detta går till eftersom själva vägen är väldigt smal.

Vi fortsatte nu vidare till Burzilpasset som ligger på 4200 m. För att göra enligt boken så skall man övernatta på en transitcamp som ligger på 3000 m innan man kan åka vidare. En regel säger klättra högt och sov lågt så den körde vi efter, dvs vi körde upp till passet och sedan bar det av nedåt ganska omgående. Vi stannade dock till för lite obligatorisk fotografering.

Andhämtningen var kraftig och jag kände en lätt spänning i huvudet samt lite lätt yrsel – inte bra... Men vackert var det här uppe, fantastiskt. Just kontrastriken mellan snö, grönt, berg och himmel var påtaglig. Vi fortsatte mot Minimarg och vi sjönk i höjd. Nu öppnade sig ett landskap med byar och levnadssätt som tycktes innehålla samtliga stadier av människans utveckling från bergs-/nomadfolk till riktiga samhällen med odlad mark intill. Överallt gick det får, getter, hästar, kossor helt lösa och drev omkring i hjordar/flockar i dalgångarna

En annan liten kul detalj, som jag känner att jag måste pressa in just här, är att det står exempelvis "Ratu 0 km" på en vägskylt. Då vet man att man kommit till Ratu och av bilden nedan förstår man att jag är i Gorikot.

Åter till Minimarg – vid hade som sagt passerat över Burzilpasset och åkte nedåt. Områdena efter Burzilpasset är under stora delar av året, oktober-april, avstängda från omvärlden eftersom snömängderna i passet och vägarna inte gör det möjligt att köra. Förbanden/enheterna kan nås endast med helikopter och det gör man endast i nödfall. Detta innebär att soldater och officerare inte har möjligt att komma hem o träffa nära o kära. Det är inte utan att man funderar lite över situationen. Här kommer några bilder på de byar som vi passerade.

Denna typ av byar fanns lite varstans och det som skilde var att i vissa fall hade man odlat upp marken utanför landet i andra fall inte. Sedan fanns det de som bara levde i tält och slog upp sina bopålar där det fanns bete för djuren.

Detta gäng hade precis slagit ihop tärtläget och givit sig av mot nästa bete. Människor, hästar o mulor är dekorerade med detaljer signifikanta för dessa natourfolk.

Här ser vi en nyvaken herr Bergh efter att ha övernattnat hos en pakistansk enhet någonstans i Kashmir. Jag ber er notera den patriotiska necessären.

Överallt i dalgångarna gick det som sagt betande djur på sluttningarna, det rök från hyddor, hus och tältplatser. Det skimrade av en mängd olika gröna nyanser från gräs, träd, buskar och

när man gick ut och stängde av bilen kändes det som om man befann sig i en sagovärld – en märklig känsla – här fanns ingen stress över 106 obesvarade mail, fjärrkontrollen till TV:n som är trasig, bilen som skall in på service, basilikan som är slut, etc. Här levde människan i harmoni med naturen. Nu skall jag väl inte romantisera för mycket, för när vintern och snön kommer blir nog livet ganska hårt här. Jag tror det är ganska hårt som det är men man saknar nog mycket av västvärldens stressorer.

Nähä, nu måste vi återvända till fältstationen och läsa mail och skriva en rapport eller fem och ”föda” systemet samt planera morgondagens aktiviteter. Har man tur får man kanske en Kingfisher – det dök nämligen upp en hela låda Kingfisher från HQ i Islamabad här om dagen.

En sista bild där vi precis har passerat över Indus och är på väg till stationen och jag har rapporterat in vårt läge till HQ. Här visar termometern +46 grader... Rekordet vi har är +48 grader, men det är ovanligt här uppe. Det brukar hålla sig runt 35-40 grader men i dalarna på några tusen meter är det behagligt svalt om en 25 grader.

Ha det så bra!

Anders